MEYVE SİNEĞİ İLE %61

61% with the Fruit Flies

Çeviri | Translation (ENG-TR)

Eda Sevinin

Yazarlar | Authors

Sezai Ozan Zeybek

Alice Salomon Hochschule-Berlin

Hilâl Alkan

Leibniz Zentrum Moderner Orient

İllüstratör | Illustrator

Meltem Şahin

Meyve Sineği ile %61

Sezai Ozan Zeybek ve Hilâl Alkan

Şu evrende bir toz zerresinden büyük değiliz.

Hep söylenen ama idrak edilmesi neredeyse mümkün olmayan bir cümle bu. Örneğin türümüz Homo sapiens'in dünyada geçirdiği toplam süre (geniş geniş hesaplarsak 300 bin yıl) şu noktaya tekabül etsin: .

Görebiliyor musunuz? Bu noktacığın içinde firavunlar, savaşlar, dinler, Buzul Çağı, tarıma geçiş, büyük göçler, yok olan medeniyetler, imparatorlar, tekerlekten internete uzanan teknolojik değişimler var. Üstelik bu saydıklarımızın tümü, noktanın ancak sondaki küçük diliminde olmuş bitmiş olaylar; evveli büyük oranda bilinmiyor. Bir noktanın içine koca bir âlem sığıyor.

Aşağıdaki noktalar ise dinozorların dünyada geçirmiş oldukları zaman:

………
………
………
………
…………………………………………………………………………………

Lütfen hemen bakıp geçmeyin, tek tek noktalar üzerinde biraz gözlerinizi gezdirin. Çünkü buradaki her bir noktanın içinde de başka âlemler var.

Süreleri kıyaslamak için kullandığımız bu temsil bile, aslında bir yanıyla olanı idrak etmeye ne kadar uzak olduğumuzu, elimizdeki araçların ne kadar kifayetsiz kaldığını gösteriyor. Hepsi birbirinin aynısı olan, değişimin kendine yer bulamadığı bu 600 küsur nokta yoluyla çoğulluğu teke indiriyoruz, birbirini tekrar eden uzun bir dönem varsayıyoruz. Hazmı kolay ve zayıf bir görsel sunabiliyoruz.

Çünkü aklımız almıyor. Bu dünyada bir toz zerresiyiz ve diğer tüm bu âlemlere göbekten bağlıyız. Bugün taşımacılıktan turizme, savaş teknolojilerinden uzay araştırmalarına, çocuk oyuncaklarından tarıma ne varsa, bu uzun süreçte yaşamış, yavrulamış ve ölmüş varlıkların bedenlerinden bize kalan enerjinin hoyratça kullanılmasına dayanıyor. İnsanın kendi aklına atfettiği mucizeler, aklının basmadığı ilişkilerle mümkün oluyor.

Dünyadaki toplam biyokütlenin %95'i, altı adet yapıtaşından oluşuyor: Karbon, oksijen, hidrojen, azot, fosfor ve sülfür. Bu kadar...[I] Aklımız almıyor: İçimizde nesilden nesile aktarılan, dinozordan solucana, elmadan bize geçen maddeler bulunuyor. Biz ölünce hayat, bizim zannettiklerimizi bizden alıp başkalarına verecek. Başka bedenler aynı malzemeyle yollarına devam edecek. Öyleyse atalarımız, sadece bizim insan ninelerimiz ve dedelerimizle sınırlı değil. Çok daha kalabalık bir topluluğun torunlarıyız.

Akrabalık dediğimiz de bir insan kurgusu nihayetinde. Yıllarca aynı kanı taşıdığımızı zannederek soy sop belirledik, milliyetçilikler inşa ettik. Safsatalardan gerçeklik kurduk. Artık biliyoruz ki akrabalıkla kanın bir ilgisi yok.

Peki akrabalığı kan değilse de genler belirliyor diyemez miyiz? Meseleye hangi ölçekte baktığımıza ve hangi eşikleri sınır bellediğimize bağlı. Bir şempanze ile insan %96 oranında aynı gen yapısını paylaşıyor. Kedilerle paylaşılan %90.

Meyve sineği ile %61... [II]

Akrabalığın sınırını kim nereden, nasıl çekiyor? Kocaman bir nehir gibi, birbirine karışarak ilerleyen hayat akışının bir zerresiyiz yalnızca. Aynı küçük gezegende, aynı topraktan, aynı sudan fışkırmışız. Birbirimize bir hayli de benziyoruz aslında. Diğer tüm türler gibi biz de doğuyor, büyüyor, yemek yiyoruz. Nihayetinde onlar gibi biz de ölüyoruz. Ama farklılıklara odaklanmaktan bu en basit ve en temel benzerlikleri bile ıskalıyoruz.

İnsan türü, dünyadaki canlı hayatının ulaştığı evrelerden yalnızca biri. Son noktası diyenler var; ama açıkçası bunu da bilmiyoruz. Hayat, bizden sonra bambaşka suretlerde devam edebilir. Milyonlarca yıl sonra ilkel yaşamlarımız başkalarına ders olabilir.

Bedenlerimiz harikulade, beyinlerimiz aklımızın almadığı kadar karmaşık. Ama pek çok meziyetimiz zirve noktası olmaktan uzak. Çok daha geniş bir renk aralığını gören gözler; bizim duyamadığımız frekansları algılayan, hayal edemediğimiz kokulardan anlam çıkaran beyinler var. Çok güçlü değiliz. Bu dünyaya kök salmışlıkta diğer pek çok varlığın fersah fersah gerisindeyiz. Bir meşeye kıyasla ömrümüz bir meyve sineğininki kadar. Bitkilerin kimyagerliğinin yanında acemi çırak gibiyiz.

Yapabildiklerimizi küçümsemek değil amacımız. Bedenlerimizin sınırları mütevazı olsa da binlerce insanla türlü ağlar içinde bir araya gelip mesafeleri aşabiliyor; insan gözünün göremediği, kulağının duyamadığı varlıkları tespit edebiliyoruz. Muazzam bir organizasyon becerimiz, bilgiyi zamanda ve mekânda çok uzaklara aktarma teknolojilerimiz var. Ancak bu yapabildiklerimizin büyük bölümünü başka varlıkların dokuları, kanları, genleri, yaşam alanları pahasına gerçekleştiriyoruz. "Büyük buluşlarımızın" bedelini en çok onlara ödetiyoruz.

Üstelik 21. yüzyılda bile hâlâ pek çok alanda akrabalarımızın gerisindeyiz. Örneğin 2020 yılında büyük bir salgına neden olan koronavirüsünü insan bedenlerinde tespit edebilmek için laboratuvarlar kurduk, aylarca çalıştık, büyük harcamalar yaptık. Bu arada hiçbirinin adı bile anılmayacak milyonlarca canlıyı kobay yapıp öldürdük. Ancak salgın başladıktan dokuz ay sonra Finlandiya'da yapılan bir pilot çalışmayla[III] öğrendik ki köpekler COVID-19 ile enfekte olmuş hücrelerin kokusunu alabiliyor, bir insanın virüsü taşıyıp taşımadığını o anda tespit edebiliyor.

[I] Tapia-Torres, Yunuen ve Alberto Moron-Cruz. 2019. "Bacteria Have Superpowers to Recycle Soil Nutrients." 10 Kasım 2019. https://kids.frontiersin.org/article/10.3389/frym.2019.00116. Son erişim tarihi 27 Eylül 2020.

[II] Ramsey, Lydia ve Samantha Lee. "Humans Share Almost All of Our DNA with Cats, Cattle and Mice." *The Independent*, 6 Nisan 2018. https://www.independent.co.uk/news/science/human-dna-share-cats-cattle-mice-same-genetics-code-a8292111.html. Son erişim tarihi 27 Eylül 2020.

[III] Henley, Jon. "'Close to 100% Accuracy': Helsinki Airport Uses Sniffer Dogs to Detect Covid." *The Guardian*, 24 Eylül 2020. https://www.theguardian.com/world/2020/sep/24/close-to-100-accuracy-airport-enlists-sniffer-dogs-to-test-for-covid-19. Son erişim tarihi 28 Eylül 2020.

CİNSİYETÇİLİĞE DAİR, IRKÇILIĞA DAİR SÖYLENMİŞ NE VARSA, AYNILARI TÜRCÜLÜK İÇİN DE SÖYLENEBİLİR. BAŞARILARI KENDİNE ATFEDEN DİĞERLERİNİN KATKISINI GÖRMEZDEN GELEN, ÜSTTEN BAKAN, ERİL VE İNSAN MERKEZCİ BİR POZİSYON.

Köpeğin birkaç saniyede varabildiği sonuca ulaşabilmek için bizim dünyayı ayağa kaldırmamız gerekiyor.

Bu yersiz üstünlük duygumuzun kaynağı sanıyoruz ki varlıkların çoğunun hayatı ve ölümünün bizim kontrolümüze geçmiş olması (ya da öyle sanmamız, malum virüsü hatırlayın). Zamanında ''beyazların'' yerli halklara karşı elde ettiği türden bir üstünlük bu: Zor kullanmaya, katliama, tecavüze (tavuk çiftliklerinde ne yaşanıyor zannediyorsunuz?), ıslah etmeye, terbiyeye, disipline, onların hareketlerini kısıtlamaya, yaşam alanlarını çalmaya dayalı bir hâkimiyet. Cinsiyetçiliğe dair, ırkçılığa dair söylenmiş ne varsa, benzerleri türcülük için de söylenebilir: Başarıları kendine atfeden, diğerlerinin katkısını görmezden gelen, üstten bakan eril ve insan merkezci bir pozisyon. Bu da bir tür güç elbette, ama bizi götürdüğü yer korkutucu. Zira bu güç karşısında, dünyadaki yaşam gün gün uçlarından eksiliyor.

İnsanların eskiden de yaşam ağındaki kimi hayvanları yok ettiğini gösteren deliller bulunuyor. Yeni Zelanda'dan Amerika'ya kadar pek çok coğrafyada, binlerce sene evvel insanın gelişiyle beraber insana rakip canlılar yeryüzünden silinmiş. Geçmiş, her zaman romantik bir ahenk hikâyesi sunmuyor. Birçok canlı türünün kolektif hafızasına insanların tüfekleri, tuzakları, bıçakları, sopaları, kafesleri kazınmış durumda. Ancak yine de külliyatta "Büyük Hızlanma" olarak geçen petrol ve kömür bazlı büyüme ekonomilerinin ayırıcı bir özelliği var. Bu defa yaşam ağının merkezinde bulunan ve diğer tüm canlılara hayat veren küçük türler de yok oluyor. Almanya'da 2018'de yapılan bir araştırma, doğa koruma alanlarındaki kanatlı böcek nüfusunun son 25 yılda dörtte üç oranında azaldığını ortaya çıkardı.[IV] Şehirlerde ve monokültür alanlarda durum daha da kötü. Hollanda'da geçtiğimiz 130 yıl içinde kelebeklerin sayısı %80 azaldı.[V] Bilim insanları bunu toprağın çoğunun tarıma ya da şehirlere ayrılmasına bağlıyor. Tüm dünyada kanatlı kanatsız böcek nüfusu her yıl %2,5 düşüyor. Böcek türlerinin %40'ı yakın zamanda tamamen yok olma tehdidiyle karşı karşıya.[VI]

Porto Riko'nun yağmur ormanlarında kuş sesleri pek duyulmuyor artık. Çünkü geçtiğimiz 35 senede yerde yaşayan böcek nüfusunun %98'i, ağaçlarda yaşayanların %80'i yok oldu.[VII] Yanlarında kuşları, sürüngenleri, kurbağaları, küçük memelileri de götürdüler. Böcekleri ne öldürdü henüz bilmiyoruz. Neden olduğumuz sıcaklık artışlarının, beslendikleri kaynakları etkilediği tahmin ediliyor.

[IV] Hallmann, Caspar A., Martin Sorg, Eelke Jongejans, Henk Siepel, Nick Hofland, Heinz Schwan, Werner Stenmans ve diğerleri. "More than 75 Percent Decline over 27 Years in Total Flying Insect Biomass in Protected Areas." *PLOS ONE* 12 (10), 2017 https://doi.org/10.1371/journal.pone.0185809. Son erişim tarihi 28 Eylül 2020.
[V] Strien, Arco J. van, Chris A. M. van Swaay, Willy T. F. H. van Strien-van Liempt, Martin J. M. Poot, and Michiel F. WallisDeVries. "Over a Century of Data Reveal More than 80% Decline in Butterflies in the Netherlands." *Biological Conservation* 234, Haziran 2019, ss. 116–22. https://doi.org/10.1016/j.biocon.2019.03.023. Son erişim tarihi 27 Eylül 2020.
[VI] Sánchez-Bayo, Francisco ve Kris A. G. Wyckhuys. "Worldwide Decline of the Entomofauna: Review of Its Drivers." *Biological Conservation* 232, Nisan 2019, ss. 8–27. https://doi.org/10.1016/j.biocon.2019.01.020. Son erişim tarihi 27 Eylül 2020.
[VII] Carrington, Damian. "Insect Collapse: 'We Are Destroying Our Life Support Systems.'" *The Guardian*, 15 Ocak 2019. http://www.theguardian.com/environment/2019/jan/15/insect-collapse-we-are-destroying-our-life-support-systems. Son erişim tarihi 29 Eylül 2020.

Dünyanın çapalarını koparıyor, hepimize hayat veren kaynakları kurutuyoruz. Bu dünyayı farklı yollarla algılayan, farklı şekillerde deneyimleyen o muazzam varlıkları tek tek yok ediyoruz. Bu esnada ekonomileri büyütmekle, dünyayı delik deşik etmekle övünüyoruz. Çünkü topluca yok olmayı, hayatın kırılganlığını aklımız almıyor.

Sadece 1970'lerden bugüne insan faaliyetleri dünyadaki memeli, kuş, balık ve sürüngen türlerinin nüfuslarını ortalama %60 azalttı.[VIII] Yüzlerce tür tamamen yok oldu, yerlerine tatiller, otomobiller, plastikler, hamburgerler geçti. Bu esnada tavuk, inek ve domuz sayıları katlanarak arttı. Yetiştirdiğimiz çiftlik hayvanlarının biyokütlesi dünyadaki tüm yabani kuşların ve memelilerin kütlesinin 10 katı.[IX] 1966'dan bugüne dünyadaki tavuk nüfusu beş katına çıktı.[X] Buna mukabil, tarıma elverişli alanların %77'si çiftlik hayvanlarının yiyecek üretimine tahsis edildi.[XI] Seçici bir yaşatma ve topluca öldürme gücüne sahibiz, büyük marifetimiz bu! Üstelik ikisini de tümüyle kontrol edemiyoruz.

Olan biteni meşrulaştıran bir dolu bahanemiz olsa da gerçek değişmiyor: Hayvanlar kaybediyor, bitkiler kaybediyor, köylüler kaybediyor, toprak kaybediyor. Bu sayede azınlık sayılabilecek bir insan grubu, mesnetsiz bir hak etmişlik duygusu ile yaşamaya devam ediyor.

Şimdi artık önemli ile önemsizi ayırma; daha doğrusu önemsiz zannettiklerimize dönüp haklarını verme zamanı. Sessizce ama derin izler bırakarak aramızdan ayrılmakta olan sineklere, kuşlara, yosunlara, mercanlara, solucanlara... Nostalji için değil, yas tutmak için de değil; yaşama sahip çıkmak için. Kafeslere kapatıp çocuklarımıza göstermeye layık bulduğumuz gösterişli türlerin yok oluşuna hayıflanmak artık yeterli değil. Toprağı ayaklarımızın altında, göğü başımızın üstünde tutan canlıları yitiriyoruz. Şu ana kadar onları ya düşman belledik ya da akıbetlerine kayıtsız kaldık. Artık bunu değiştirme zamanı.

Şu evrende bir toz zerresi olabiliriz ama yalnız değiliz. Ne yaşarken yalnızız ne de ölürken. En küçük, en "kayda değmez" canlılara canımızı borçluyuz. Onlar kadar, hatta tür olarak onlardan daha kırılganız. Soluduğumuz hava bile milyarca yılda ve sayısını aklımızın alamayacağı kadar çok varlığın emeğiyle bu hâle geldi. Akrabalarımızla beraber soluyoruz, değişiyoruz, evriliyoruz. Yarattığımız yıkımın etkilerini de birlikte yaşıyoruz. Bir yolunu bulup yola devam edeceksek bu yine beraberce, sadece kendimizi değil yaşamı koruyarak olacak. Çünkü tek başına gücümüz kısıtlı, algımız kıt, hislerimiz zayıf.

Bu kötü bir haber değil. Aksine iyi bir haber. Aklımız almıyor ama yalnız değiliz. Her zorluğu kendi başımıza aşmak zorunda değiliz. Her şeyi bilmek, her değişkenin hâkimi olmak zorunda değiliz. İşinin ehli yoldaşlarımız var: ceviz ağaçları, yoncalar, planktonlar, algler, arılar, mantarlar...

Kurtuluş yok tek başına!

[VIII] "Living Planet Report: Aiming Higher- 2018." Gland, İsviçre: WWF, 2018.
[IX] Ritchie, Hannah. "Humans Make up Just 0.01% of Earth's Life–What's the Rest?" *Our World in Data* (blog). 24 Nisan 2019. https://ourworldindata.org/life-on-earth. Son erişim tarihi 29 Eylül 2020.
[X] FAO Raporu. "World Livestock: Transforming the Livestock Sector through the Sustainable Development Goals." CC BY-NC-SA 3.0 IGO. Roma: FAO, 2018.
[XI] Brooks, Natasha. 2018. "Chart Shows What the World's Land Is Used for ... and It Explains Exactly Why So Many People Are Going Hungry." *One Green Planet* (blog). 10 Mayıs 2018 https://www.onegreenplanet.org/news/chart-shows-worlds-land-used/. Son erişim tarihi 30 Eylül 2020.

61% with the Fruit Flies

by Sezai Ozan Zeybek and Hilâl Alkan

We are no bigger than a speck of dust in this universe.

This is an oft-voiced sentence which remains virtually incomprehensible. Let's say that the total duration our species, Homo sapiens, have spent on earth (generously calculating it as 300.000 years) amounts to the following dot: **.**

Can you see it? This point encompasses the pharaohs, wars, religions, the last ice age, transition into agriculture, great migrations, vanished civilizations, emperors, and technological inventions ranging from the wheel to the internet. Then again, all these phenomena have taken place in a very small segment of this dot, towards the end; what had previously happened remains to be largely unknown. A whole world goes into a single dot.

The dots below represent the time dinosaurs had spent on earth:

....
....
....
....
....

Please do not just skim over but spare some time to glance at every dot one by one, because each and every dot here also contains other worlds.

This representation, which we have utilized to compare durations, in a way, demonstrates how far away we are from comprehending what had happened, and points at the inadequacy of the tools we have. With these over 600 uniform dots, which do not accommodate change, we reduce multiplicity to oneness, assuming a long repetitive period. Thereby we can offer a weak but easily digestible visual.

This is simply because all this is beyond our comprehension. We are just a speck of dust in this world, and we are wired into all these other worlds. Today, the defaults of our lives, ranging from transportation to tourism, military technologies to space research, toys to agriculture, owe their existence to the careless consumption of the energy we inherited from the bodies of living beings that had reproduced and died throughout this long period. The miracles, which human beings attribute to their own reason, have been possible on account of relations which human reason cannot grasp.

95% of the total biomass of the earth comprises six building blocks: carbon, oxygen, hydrogen, nitrogen, phosphorus and sulfur. That is all...[I] It is incomprehensible: We are composed of materials that have been transferred from one generation to another, from worms to dinosaurs, from apples to us. Once we are dead, life will take away everything we consider our own and give them to others. Other bodies will continue their journeys with the same materials. So, our ancestors are not only our human grandparents. We are the grandchildren of a much larger community.

In the end, kinship, as we know it, is a human construct. For years, we have imagined families and nations on the assumption of shared bloodlines. We have built a reality out of empty rhetoric. We now know that kinship has nothing to do with blood.

But, do not the genes, if not blood, determine kinship? This depends on the scale we employ and the thresholds we specify as limits. A chimpanzee and a human being share 96% of their gene structure. With cats this ratio is 90%.

And we share 61% with fruit flies...[II]

Who draws the boundaries of kinship and on what grounds? We are only a particle in the great river of life. In this small planet, we all had sprung from the same soil and water. Indeed, we resemble each other a great deal. Just like other species, we are born, we grow, we eat. Eventually, just like them, we also die. Nonetheless, we are so focused on the differences that we miss even these simplest and most fundamental similarities.

Humankind is a step in the evolution of living beings. We do not know if we could possibly be the last stage. After we are gone, life may continue in utterly different forms. Millions of years later, our primitive lives may offer lessons to others.

Our bodies are marvelous; the complexity of our brains remains beyond our own comprehension. Nonetheless, many of our abilities are far from being perfect. There are eyes which see a broader range of colors; there are brains which hear the frequencies we cannot hear and make sense of the smells which we cannot imagine. We are not that strong. We are by a long chalk behind in striking roots in this planet when compared to many other living beings. Beside an oak tree, our lifespan is as long as that of a fruit fly. Compared to the chemistry skills of plants, we are just an apprentice.

This is not to belittle what we are capable of. Our bodies are humble but we can join forces with thousands of people in various networks; we can detect beings which no human eye can see or no human ear can hear. Our organization skills are incredible; we have technologies that can transfer information in space and time over great distances. However, we achieve all these at the expense of tissues, blood, genes and habitats of other living beings. We mostly make them pay off the price for our "great inventions".

Then again, even in the 21st century, we are well behind our relatives in many areas. For instance, in 2020, we had established labs, worked

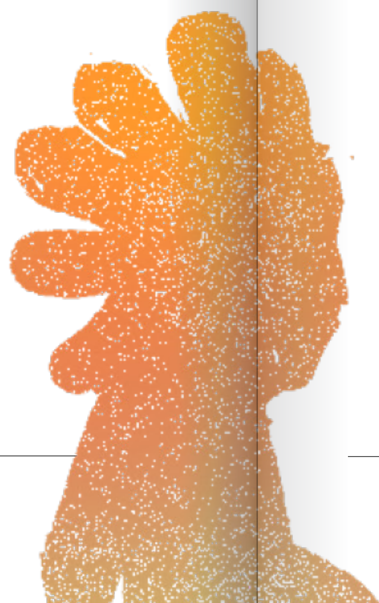

[I] Haraway, Donna. J. *Staying with the Trouble: Making Kin in the Chthulucene.* Duke University Press, 2016.

[II] Ramsey, Lydia ve Samantha Lee. "Humans Share Almost All of Our DNA with Cats, Cattle and Mice." *The Independent*, 6 Nisan 2018. https://www.independent.co.uk/news/science/human-dna-share-cats-cattle-mice-same-genetics-code-a8292111.html. Last accessed on 27 September 2020.

for many months, and spent large sums in order to detect in humans the coronavirus that caused the pandemic. Doing this, we have experimented on and killed millions of living beings that will not even be mentioned. However, from a pilot study[III] conducted in Finland, nine months after the first outbreak of the pandemic, we learned that dogs could smell the cells infected with COVID-19. We had to set the world on fire to reach the conclusion which a dog can reach in a couple of seconds on the spot.

We reckon that our unjustified feeling of superiority stems from the control we exert over the lives and deaths of living beings—or actually from an assumption of control; think about the virus. This is the kind of superiority that the Whites felt over the indigenous peoples: a kind of domination based on coercion, massacre, rape (what do you think is happening in the chicken farms?), rehabilitation, discipline, limitation of movement, and appropriation of homes and lands. What has been said about sexism and racism is true for speciesism: this is a male and anthropocentric condescending position which appropriates successes and dismisses the contributions of others. This is surely a kind of power, but where it leads us is alarming because under this power life on earth is diminishing little by little.

There is evidence that humans wiped out some animals from the web of life in the past. From New Zealand to the US, rival living beings had gone extinct with the expansion of humans in various geographies. The past does not always offer a romantic story of harmony. Collective memories of many species are inscribed with the rifles, traps, blades, sticks and cages of the humans. Nonetheless, the "great acceleration", generated by oil and coal-oriented growth economies, has a specific characteristic. This time, small species that are located at the center of the web of life and give life to all other living beings are going extinct. A research conducted in Germany in 2018 revealed that the flying insect population of the natural reserves have declined 75% during the past 25 years.[IV] The situation in the cities and monoculture areas are even worse. In the Netherlands, during the past 130 years 80% of the butterflies have gone extinct.[V] Scientists correlate this development to the allocation of most of the land to agriculture and urban areas. Globally, non-flying insect population is decreasing 2.5% each year. Almost 40% of the insect species are under threat of extinction in the not-so-distant future.[VI]

[III] Henley, Jon. "'Close to 100% Accuracy': Helsinki Airport Uses Sniffer Dogs to Detect Covid." *The Guardian*, 24 Eylül 2020. https://www.theguardian.com/world/2020/sep/24/close-to-100-accuracy-airport-enlists-sniffer-dogs-to-test-for-covid-19. Last accessed on 28 September 2020.
[IV] Hallmann, Caspar A., Martin Sorg, Eelke Jongejans, Henk Siepel, Nick Hofland, Heinz Schwan, Werner Stenmans and et al. "More than 75 Percent Decline over 27 Years in Total Flying Insect Biomass in Protected Areas." *PLOS ONE* 12 (10), 2017. https://doi.org/10.1371/journal.pone.0185809. Last accessed on 28 September 2020.
[V] Strien, Arco J. van, Chris A. M. van Swaay, Willy T. F. H. van Strien-van Liempt, Martin J. M. Poot, and Michiel F. WallisDeVries. "Over a Century of Data Reveal More than 80% Decline in Butterflies in the Netherlands." *Biological Conservation* 234, June 2019, pp. 116–22. https://doi.org/10.1016/j.biocon.2019.03.023. Last accessed on 27 September 2020.
[VI] Sánchez-Bayo, Francisco and Kris A. G. Wyckhuys. "Worldwide Decline of the Entomofauna: A Review of Its Drivers." *Biological Conservation* 232, April 2019: pp. 8–27. https://doi.org/10.1016/j.biocon.2019.01.020. Last accessed on 27 September 2020.

Today, it is rather difficult to hear birds chirping in the rainforests of Puerto Rico. Because during the past 35 years 98% of insects that live on the ground and 80% of insects that live on the trees have gone extinct.[VII] They took with them the birds, the reptiles, the frogs, and the small-sized mammals. As of yet, we do not know what led to the death of the insects. It is estimated that the anthropogenic temperature increases have affected their food sources.

We are breaking the anchors of the earth; we are depleting the vital resources that give life to all of us. We are destroying all those marvelous creatures that perceive and experience this world in different ways, one by one. While doing so, we are also bragging about how we develop economies and how we riddle the world with holes. All this is because we are unable to comprehend the fragility of life and the possibility of being annihilated *en masse*.

Since the 1970s, human activity alone has reduced the mammal, bird, fish and reptile populations on average by 60%.[VIII] Hundreds of species had gone extinct and replaced by vacations, automobiles, plastic and hamburgers. In the meantime, chicken, cow and pig populations hyperbolically increased. The biomass of farm animals we breed are 10 times the total mass of all wild birds and mammals on earth.[IX] Chicken population on earth has been multiplied by five since 1966.[X] Then again, 77% of the arable land has been allocated to the production of animal feed.[XI] We have the power to selectively make live and to collectively kill, this is our great achievement! On top of that, we are unable to fully control either of these powers.

Although we can come up with a variety of excuses to legitimate what is going on, the reality remains the same: animals lose, plants lose, farmers lose, soil loses. So that a minority of people continue to live with an unwarranted feeling of entitlement.

Now, it is time to distinguish between what is important and what is not; more precisely, it is time to give full credit to those beings that we have, so far, regarded as unimportant. To the flies, birds, seaweeds, corals, worms, who are leaving deep scars on our collective body as they silently die... Not for nostalgia, not for mourning, but for protecting life. It is not enough to lament for the extinction of all those caged-in charismatic species which we deem worthy of showing to our children. We are losing all those living beings that keep the sky above our heads and the soil below our feet. Up until now,

[VII] Carrington, Damian. "Insect Collapse: 'We Are Destroying Our Life Support Systems.'" *The Guardian*, 15 January 2019. http://www.theguardian.com/environment/2019/jan/15/insect-collapse-we-are-destroying-our-life-support-systems. Last accessed on 29 September 2020.
[VIII] "Living Planet Report: Aiming Higher- 2018." Gland, İsviçre: WWF, 2018.
[IX] Ritchie, Hannah. "Humans Make up Just 0.01% of Earth's Life – What's the Rest?" *Our World in Data* (blog). 24 April 2019. https://ourworldindata.org/life-on-earth. Last accessed on 29 September 2020.
[X] FAO Raporu, "World Livestock: Transforming the Livestock Sector through the Sustainable Development Goals". CC BY-NC-SA 3.0 IGO. Rome: FAO, 2018.
[XI] Brooks, Natasha. "Chart Shows What the World's Land Is Used For ... and It Explains Exactly Why So Many People Are Going Hungry." *One Green Planet* (blog). 10 May 2018. https://www.onegreenplanet.org/news/chart-shows-worlds-land-used/. Last accessed on 30 September 2020

WHAT HAS BEEN SAID ABOUT SEXISM AND RACISM IS TRUE FOR SPECIESISM: THIS IS A MALE AND ANTHROPOCENTRIC CONDESCENDING POSITION WHICH APPROPRIATES SUCCESSES AND DISMISSES THE CONTRIBUTIONS OF OTHERS.

we either targeted them as enemies or remained indifferent to their fate. It is time to change all this.

We can be a speck of dust in this universe, but we are not alone. We are not alone when we live, we are not alone when we die. We owe our lives to the smallest, most ''negligible'' living beings. We are as fragile as them—indeed as a species we are even more fragile. Even the air we breathe reached to this molecular balance in billions of years and through the efforts of more living beings than we can ever imagine. We breath, change and evolve together with our kin. We are going through the effects of the destruction we created, again, together with our kin. If we are to find a way to survival as a species, it will also have to be together. We have to protect not only ourselves but the entirety of life. Because our powers are limited in itself, our reason is constricted, our senses are deficient.

This is not bad news. Quite the contrary, it is good news. We cannot comprehend everything, but we are not alone. We do not need to overcome each and every obstacle on our own. We do not need to know everything and control every variable. We have comrades who have strong command in what they do: walnut trees, clovers, planktons, algae, bees, and fungi...

We are not to survive alone!